

»Disponibel realrente« = $Rente \div skat \div inflationstakt$

Personer eller institutioner med skat:	I rente 3 pct. inflation 0 pct.	II rente 13 pct. inflation 5 pct.
0.....	3 pct.	8 pct.
50.....	1,5 pct.	1,5 pct.
73.....	0,8 pct.	÷ 1,5 pct.

Tabellen viser, at forskellene i »egenbetaling« af renteudgifter mellem skatteydere med lav og høj skat er blevet meget større under høj rente og inflation end under lavrente og stabile priser.

For personer med skattebesparelse 50 pct. er den reelle forskydning beskeden. Men det illustreres, at det er blevet lettere for de højtbeskattede at stifte gæld (og vanskeligere for dem at spare op), mens det for de skattefrie er blevet dyrere at stifte gæld og mere profitabelt at spare op.

Tallene for midtergruppen – næsten svarende til personer med den proportionale beskatning – viser, at man her har »betalt« det allermeste af det øgede rentefradrag gennem højere rentebyrde.

Det ville derfor være urimeligt at fjerne »skattefordelen« for denne gruppe.

Heller ikke med fremtidig virkning ville det være hensigtsmæssigt helt at afskaffe skattefordelen i håb om, at realrenteniveauet til gengæld ville falde. Den danske rente er afhængig af omverdens renteniveau, og dette er bestemt af en lang række forhold, bl.a. skattesystemerne i de andre lande.

ad 5

Det foreslås at give *landbruget adgang til frivillig virksomhedsskat*, fordi erhvervets udøvere er afskåret fra at omdanne deres virksomhed til aktie- eller anpartsselskab og derfor under gældende regler heller ikke kan udnytte selskabsskattens fordele.

De fleste andre erhvervsudøvere har derimod denne mulighed, og der er med den gennemførte lov om skattefri virksomhedsomdannelse ikke risiko for, at skattebyrder udløses i forbindelse med overgangen fra personlig virksomhed til selskab.

Den frivillige virksomhedsskat for landbruget skal følge den skitse, der er beskrevet i betænkning nr. 925, »Redegørelse fra udvalget om virksomhedsbeskatning«, fra juni 1981.

Ideen er, at der sker en rent skattemæssig opdeling af samtlige skatteyderens aktiver og passiver i en persondel og en virksomhedsdel.

Indtægt, der tages ud af virksomheden, vil primært blive betragtet som skattepligtig personindkomst (»løn«). Den del af den samlede skattepligtige

indkomst, der bliver stående i virksomhedsdelen, beskattes ligesom selskabsoverskud. Når der ikke er skattepligtig indkomst at trække ud, kan der – med en differencebeskatning – trækkes af tidligere års allerede selskabsbeskattede indtægt. Og hvis også denne del af kapitalen i virksomhedsdelen er opbrugt, kan der uden beskatning udtrækkes oprindeligt indskudt virksomhedskapital uden beskatning.

Under det foreslåede ny skattesystem er adgangen til virksomhedsskat vigtig for landmænd med høje bruttoindkomster og store erhvervsbetingede renteudgifter: hvis de ikke har mulighed for at lade en væsentlig del af indtægten – svarende til, hvad de mener skal anvendes til at betale renter på erhvervslån – »blive stående« i virksomhedsregnskabet, vil manglende adgang til rentefradrag ved tillægsskatteberegningen kunne medføre stor ekstra beskatning for gældstyngede landmænd – også selv om de har en meget beskeden levestandard.

Virksomhedsskattesystemet overlader det til den enkelte landmand selv at definere skillelinjen mellem privat- og erhvervssfæren ved skatteberegningen, ligesom det sker, når en håndværker stifter et anpartsselskab. Det har ringe betydning for summen af proportional personskat og skat af overskud i bedriftsdelen, men som nævnt kan det have stor betydning for størrelsen af tillægsskatten. Det valg af opdeling, der foretages i starten, lægger imidlertid begrænsninger på den videre skattemæssige dispositionsfrihed, og der er derfor ikke større betænkeligheder ved at anerkende landmændenes egen opdeling af både formue og gæld. Derved undgås, at skattemyndighederne tvinges ind i vilkårlige skøn, som det ville være nødvendigt at foretage, hvis man krævede opdeling specielt af renteudgifter i en privat og en erhvervmæssig del.

Det må forudsættes, at valg af virksomhedsbeskatning skal være bindende for den erhvervsdrivende – man skal ikke kunne gå ud og ind af dette skattesystem.

Virksomhedsskatten skal være en samtidigheds-skat. Der skal ikke skelnes mellem udtræk, efter om de har karakter af løn eller udbytte (dvs., der vil ikke under virksomhedsskatten være »dobbelt-